

Förstärkt insättningsgaranti

Sammanfattning

Utskottet ställer sig bakom regeringens förslag till lagändringar som syftar till att genomföra insättningsgarantidirektivet i svensk rätt.

Insättningsgarantidirektivet är tänkt att harmonisera och stärka konsumenternas skydd för insättningar. Ändringarna innebär bl.a. att det införs harmoniserade regler för finansieringen av insättningsgarantisystemen, att utbetalningstiden vid ersättningsfall förkortas och att informationen till insättarna förbättras. Regeringen föreslår att genomförandet görs genom ändringar i lagen om insättningsgaranti, lagen om bank- och finansieringsrörelse, lagen om värdepappersmarknaden, offentlighets- och sekretesslagen och lagen om resolution.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2016.

Utskottet anser att riksdagen bör avslå motionen.

I betänkandet finns en reservation.

Behandlade förslag

Proposition 2015/16:106 Förstärkt insättningsgaranti.

Två yrkanden i en följdmotion.

Innehållsförteckning

Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	4
Ärendet och dess beredning.....	4
Utskottets överväganden.....	5
Regeringens lagförslag	5
Propositionen	7
Utskottets ställningstagande.....	15
Avgiftsuttag och tilläggsbelopp.....	16
Motionen.....	16
Utskottets ställningstagande.....	17
Reservation	18
Avgiftsuttag och tilläggsbelopp, punkt 2 (V)	18
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag	19
Propositionen	19
Följdmotionen	19
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag	20

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Regeringens lagförslag

Riksdagen antar regeringens förslag till

lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution

Därmed bifaller riksdagen proposition 2015/16:106 punkterna 1–5.

2. Avgiftsuttag och tilläggsbelopp

Riksdagen avslår motion

Därmed avslår riksdagen motion

2015/16:3376 av Ulla Andersson m.fl. (V) yrkandena 1 och 2.

Reservation (V)

Stockholm den 19 maj 2016

På finansutskottets vägnar

Fredrik Olovsson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Fredrik Olovsson (S), Ulf Kristersson (M), Monica Green (S), Maria Plass (M), Jörgen Hellman (S), Oscar Sjöstedt (SD), Jörgen Andersson (M), Ingela Nylund Watz (S), Janine Alm Ericson (MP), Jan Ericson (M), Hans Unander (S), Dennis Dioukarev (SD), Erik Ullenhag (L), Ulla Andersson (V), Jakob Forssmed (KD) och Börje Vestlund (S).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

I proposition 2015/16:106 Förstärkt insättningsgaranti föreslår regeringen att riksdagen antar ett antal förslag till lagändringar som syftar till att genomföra insättningsgarantidirektivet i svensk rätt.¹ Insättningsgarantidirektivet är tänkt att harmonisera och stärka konsumenternas skydd för insättningar. Ändringarna innebär bl.a. att det införs harmoniserade regler för finansieringen av insättningsgarantisystemen, att utbetalningstiden vid ersättningsfall förkortas och att informationen till insättarna förbättras. Regeringen föreslår att genomförandet görs genom ändringar i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden, offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och lagen (2015:1016) om resolution. Regeringens förslag till riksdagsbeslut återges i bilaga 1. Regeringens lagförslag finns i bilaga 2. Lagförslagen har granskats av Lagrådet och regeringen har delvis följt Lagrådets förslag och synpunkter.

En motion har väckts med anledning av propositionen. Förslagen i motionen återges i bilaga 1.

Svenska Bankföreningen har gett in en skrivelse till utskottet.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning).

Utskottets överväganden

Regeringens lagförslag

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen antar regeringens lagförslag.

Bakgrund

Insättningsgarantin

Insättningsgarantisystemet infördes genom lagen (1995:1571) om insättningsgaranti och omfattade inledningsvis kunders insättningar i banker och vissa värdepappersbolag och, efter ansökan, motsvarande utländska företag med filial i Sverige. När lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, förkortad LBF, trädde i kraft vid halvårsskiftet 2004 gavs även kreditmarknadsföretag möjlighet att ta emot inlåning från allmänheten. I och med detta utsträcktes insättningsgarantin till att även omfatta sådana företag.

Målsättningen med insättningsgarantin är att bidra dels till konsumentskyddet, dels till stabiliteten inom det finansiella systemet. Till grund för regleringen ligger 1994 års insättningsgarantidirektiv. I direktivet anges vad som avses med insättning, regler om lägsta garanterade belopp och informationsbestämmelser. Den svenska insättningsgarantin innebär att kunders – såväl fysiska som juridiska personers – insättningar i banker och kreditmarknadsföretag och i de värdepappersbolag som har Finansinspektionens tillstånd att ta emot kunders medel på konto skyddas vid konkurs. Mot bakgrund av de svenska reglerna om obestånd valdes att endast en domstols beslut om att försätta ett institut i konkurs kan leda till att garantisystemet får tas i anspråk. Garantin finansieras genom avgifter från de svenska institut som omfattas av insättningsgarantisystemet.

Med anledning av den tilltagande oron på de finansiella marknaderna föreslog regeringen 2008 i en proposition att den svenska insättningsgarantin skulle utvidgas till att omfatta fler bankkonton och att rätten till ersättning enligt garantin skulle höjas från 250 000 till 500 000 kronor.² Genom ändringarna infördes en ny definition av insättning i lagen om insättningsgaranti. Enligt den nya definitionen omfattar begreppet insättning alla tillgodohavanden som avser inlåning på konto, oavsett om medlen finns på ett transaktionskonto eller inte och oavsett om beloppen är nominellt bestämda eller inte. Regeringen konstaterade dock i propositionen att

² Prop. 2008/09:49 Utvidgning av insättningsgarantin, bet. 2008/09:FiU14, rskr. 2008/09:16.

begreppet inte omfattar inlåning inom ramen för individuellt pensionssparande (IPS), annat pensionssparande eller försäkringsparande.

Ändringsdirektivet

Den 11 mars 2009 beslutade Europaparlamentet och rådet om ändring av insättningsgarantidirektivet, i det följande kallat ändringsdirektivet.³ Ändringarna innebar bl.a. en harmonisering av täckningsnivån till 100 000 euro, att fristen för att konstatera att en insättning är indisponibel förkortades från 21 dagar till 5 arbetsdagar och att fristen för utbetalning av ersättning förkortades från tre månader till 20 arbetsdagar. Regeringen överlämnade en proposition med förslag om att höja täckningsbeloppet enligt ändringsdirektivet och riksdagen beslutade i enlighet med förslagen i propositionen.⁴

I april 2011 överlämnade regeringen en proposition till riksdagen med förslag om att införa en skyldighet för institut att ansöka om förhandsprövning av kontoslag som används för att ta emot insättningar, särskilda it-krav på de system som institut använder för att ta emot insättningar, samt en skärpt skyldighet för både instituten och berörda myndigheter att informera om garantin.⁵

Det omarbetade insättningsgarantidirektivet

Det nu aktuella insättningsgarantidirektivet är en omarbetning av 1994 års insättningsgarantidirektiv. Omarbetningen har gjorts av tydlighetsskäl och har formen av ett nytt, komplett direktiv. Direktivet syftar till att harmonisera och stärka konsumenternas skydd. Ändringarna innebär bl.a. att utbetalningstiden vid ersättningsfall förkortas och att informationen till insättarna förbättras. Det införs också harmoniserade regler för finansieringen av insättningsgarantisystemen inom EU och tydliga krav på förhandsfinansiering. Medlemsstaterna ska säkerställa att de tillgängliga medlen i systemen motsvarar minst 0,8 procent av de garanterade insättningarna. En annan förändring är att avgifterna som ett institut ska betala in ska vara baserade på hur riskfylld institutets verksamhet är. Inbetalda avgiftsmedel ska också kunna användas för att finansiera resolution av ett institut.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/14/EG av den 11 mars 2009 om ändring av direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar, vad gäller täckningsnivån och utbetalningsfristen.

⁴ Prop. 2010/11:23 Ändring av insättningsgarantins täckningsbelopp, bet. 2010/11:FiU18, rskr. 2010/11:57.

⁵ Prop. 2010/11:109 Ändringar av insättningsgarantin, bet. 2010/11:FiU41, rskr. 2010/11:296.

Krishanteringsdirektivet

Den 15 maj 2014 antog Europaparlamentet och rådet det s.k. krishanteringsdirektivet.⁶ Genom direktivet infördes ett ramverk för resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag samt företag som ingår i samma koncern som sådana företag. Centralt i resolutionsprocessen är att företagets ägare och långgivare, snarare än staten, ska bära eventuella förluster i företaget. Krishanteringsdirektivet syftar inte bara till att göra det möjligt att rekonstruera eller avveckla sådana företag utan även till att undvika att enskilda företag hamnar i problem som kan framtvinga resolution. Direktivet innehåller därför bestämmelser om resolution, förberedelse för ett sådant förfarande och förebyggande tillsynsåtgärder.

Krishanteringsdirektivet har kopplingar till insättningsgarantidirektivet när det gäller finansiering av vissa åtgärder avseende resolution. Av de ändringar i lagen om insättningsgaranti som trädde i kraft den 1 februari 2016 framgår att medel från insättningsgarantisystemet i vissa fall kan användas i en resolution.⁷

Propositionen

Genomförandet av insättningsgarantidirektivet

Relevanta administrativa myndigheter

I samband med genomförandet av ändringsdirektivet ansågs att Finansinspektionen var den lämpligaste myndigheten för uppgiften att konstatera utebliven betalning och indisponibilitet eftersom inspektionen genom sin tillsynsverksamhet har en god inblick i ett instituts verksamhet och finansiella ställning. Av gällande rätt framgår att frågor om insättningsgarantin handläggs av den myndighet som regeringen bestämmer (garantimyndigheten). Riksgäldskontoret har utsetts till garantimyndighet och är den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin (1 och 2 §§ lagen om insättningsgaranti). Enligt regeringen krävs det därför inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra insättningsgarantidirektivets krav på att peka ut den relevanta administrativa myndigheten (Finansinspektionen) eller den utsedda garantimyndigheten (Riksgäldskontoret).

Insättningsgarantins omfattning

Regeringen föreslår att kretsen av undantagna insättarkategorier utvidgas till att även omfatta försäkringsföretag, återförsäkringsföretag, finansiella institut, värdepappersfonder, alternativa investeringsfonder, pensionsfonder,

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

⁷ Prop. 2015/16:5 Genomförande av krishanteringsdirektivet (SFS 2015:1026).

landsting, kommuner och statliga myndigheter samt insättare som inte har identifierats. Övriga kategorier av insättningar som enligt insättningsgarantidirektivet undantas från att omfattas av garantin följer redan av gällande rätt och föranleder enligt regeringen inte några lagstiftningsåtgärder. Regeringen anser vidare att den möjlighet som finns i direktivet att låta insättningar i små och medelstora företags pensionsförsäkringssystem eller tjänstepensionsplaner liksom insättningar från myndigheter med en årsbudget på högst 500 000 euro omfattas av insättningsgarantin inte bör utnyttjas.

Regeringen föreslår vidare att garantimyndigheten får besluta att garantin också ska omfatta insättningar enligt artikel 6.2 i insättningsgarantidirektivet som finns hos en filial till ett svenskt institut i ett annat EES-land, om värdlandet har en högre ersättningsnivå eller omfattning än vad som följer av lagen om insättningsgaranti, och det inte är möjligt för filialen att ansluta sig till och omfattas av den högre ersättningsnivån i värdlandets garantisystem. Möjligheten för en filial från ett annat EES-land att kunna ansluta sig till och omfattas av den svenska garantin bör behållas.

Bestämmelserna om tredjelandsfilialer i lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden bör enligt regeringen ändras till följd av ändringarna i lagen om insättningsgaranti som möjliggör en högre ersättningsnivå för vissa typer av insättningar.

Insättningsgarantins ersättningsnivå

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som enligt lagen om insättningsgaranti är ersättningsgill, får enligt regeringens förslag för varje institut uppgå till sammanlagt högst 950 000 kronor. Direktivet knyter det högsta ersättningsbeloppet till eurons kurs vid ett visst angivet datum (3 juli 2015). I fråga om vilken valutakurs som bör tillämpas vid omräkningen har regeringen tidigare i proposition 2010/11:23 om ändring av insättningsgarantins täckningsbelopp bedömt att den s.k. mittkursen som dagligen fastställs av Nasdaq OMX Stockholm bör användas. Enligt mittkursen den 3 juli 2015 motsvarar 1 euro 9,3658 svenska kronor. Beloppet får avrundas, dock högst med 5 000 euro. Det högsta ersättningsbeloppet utgör 936 580 kronor och regeringen anser att 950 000 kronor efter avrundning är ett väl avvägt belopp.

I fråga om insättningar i en filial till ett svenskt institut i ett annat EES-land, får det högsta ersättningsbeloppet från insättningsgarantin vara 100 000 euro eller, om landet har fastställt beloppet i nationell valuta i enlighet med artikel 6.5 i insättningsgarantidirektivet, det belopp i den valutan som motsvarar 100 000 euro.

Regeringen föreslår att utöver ersättning motsvarande 100 000 euro får ersättning från insättningsgarantin betalas ut med sammanlagt högst 5 miljoner kronor, om insättaren på ett tillförlitligt sätt visar att insättningarna avser medel som hänförs till försäljning av en privatbostad eller vissa särskilt angivna livshändelser. Ett högre ersättningsbelopp får endast medges om

insättningen har gjorts inom tolv månader från den tidpunkt då beloppet krediterades på insättarens konto eller fr.o.m. den tidpunkt då det blev rättsligt möjligt att överföra sådana insättningar.

Regeringen gör bedömningen att en insättares rätt till ersättning från insättningsgarantin även fortsättningsvis bör bestämmas med utgångspunkt i insättarens bruttobehållning i institutet.

Finansiering av insättningsgarantin

Regeringen föreslår att behållna avgiftsmedel ska uppgå till minst 0,8 procent av institutens sammanlagda insättningar, till den del de omfattas av garantin. Om de behållna avgiftsmedlen minskar till mindre än två tredjedelar av den lägsta målnivån, ska denna återställas inom sex år. Avgiften får vid sådana omständigheter fastställas till ett högre belopp än motsvarande 0,1 procent av insättningarna. För att de behållna avgiftsmedlen ska uppgå till ett belopp som motsvarar minst 0,8 procent av institutens sammanlagda insättningar, till den del insättningarna omfattas av garantin, får betalningsåtaganden beaktas. Andelen betalningsåtaganden får inte överstiga 30 procent av behållna avgiftsmedel. Den årliga avgiften föreslås baseras på institutets insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin, och risknivå. Den årliga avgiften ska kompletteras med en extra avgift om behållna avgiftsmedel vid ett ersättningsfall inte är tillräckliga för att ersätta insättare. Den extra avgiften får motsvara högst 0,5 procent av institutens garanterade insättningar per kalenderår. Om det finns synnerliga skäl får garantimyndigheten, efter samråd med Finansinspektionen, besluta om högre avgifter. Om den extra avgiften kan äventyra institutets likviditet eller solvens får garantimyndigheten efter ansökan av institutet bevilja anstånd med betalning av avgiften. Anstånd får beviljas med högst sex månader i taget, men får förlängas på begäran av kreditinstitutet. Avgiften ska betalas när förutsättningarna för anstånd inte längre är uppfyllda. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkning av avgifter.

Regeringen bedömer att inbetalda avgifter även fortsättningsvis bör placeras på ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret eller i statspapper. Insättningsgarantidirektivets krav på att de behållna avgiftsmedlen ska placeras med låg risk och tillräcklig diversifiering ryms inom gällande rätt. Garantimyndighetens möjlighet att låna i Riksgäldskontoret bör behållas. Några ytterligare finansieringsåtgärder anser regeringen inte vara nödvändiga.

Övrig användning av garantins medel

Regeringen föreslår att behållna avgiftsmedel, förutom att användas för att betala ut ersättning till insättare, ska få användas för att finansiera resolution av institut enligt artikel 109 i krishanteringsdirektivet. Insättningsgarantins bidrag till institut i resolution får inte överstiga ett belopp motsvarande dubbla målnivån. De medel som tillförs får aldrig överstiga det belopp som insättningsgarantin hade fått ansvara för i ett ordinarie insolvensförfarande. De

tillgångar som erhållits i utbyte mot medel till kapitalisering av institut i resolution ska föras till insättningsgarantin. Sådana tillgångar behöver inte säljas innan insättningsgarantin får låna i Riksgäldskontoret. Den ersättning som garantimyndigheten får när tillgångarna säljs ska tillgodoräknas behållna avgiftsmedel. Regeringen anser att möjligheten att utöka garantimyndighetens mandat att använda fonderade medel för andra åtgärder inte bör utnyttjas.

Utlåning mellan insättningsgarantisystem

Möjligheten att tillåta garantimyndigheten att ge lån till andra insättningsgarantisystem bör enligt regeringen inte utnyttjas.

Utbetalning av ersättning

Regeringen föreslår att utbetalningstiden vid ersättningsfall ska förkortas från 20 till 7 arbetsdagar. I vissa särskilt angivna situationer får utbetalningstiden förlängas eller utbetalningen av ersättningen skjutas upp tills vidare. Ersättningsbeloppet ska betalas ut i svenska kronor eller i valutan i det EES-land där kontot finns. Om ett belopp ska räknas om mellan olika valutor ska den valutakurs tillämpas som gällde dagen för ersättningsrättens inträde. Garantimyndigheten ges möjlighet att via ett kreditinstitut eller en clearingorganisation hämta uppgifter om till vilket konto utbetalningen av ersättningen ska göras. Om det inte har förekommit några transaktioner på ett konto under de senaste 24 månaderna före ersättningsrättens inträde, ska garantimyndigheten inte betala ut ersättning om insättningsens värde understiger den administrativa kostnaden för utbetalningen. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de administrativa kostnaderna för utbetalningen. Insättningsgarantidirektivets krav på att hemmedlemsstaternas insättningsgarantisystem ska tillhandahålla de medel som krävs för utbetalning till insättare i värlandet och att medlemsstaterna ska bistå varandra med informationsgivning och hantering av skriftväxling från berörda insättare bör enligt regeringen regleras i föreskrifter på lägre nivå än lag. Regeringen bedömer att insättningsgarantidirektivets bestämmelser om övertagande av fordran redan följer av gällande rätt.

Återbetalning av ersättning

Om någon har tagit emot ersättning obehörigt eller med ett för högt belopp föreslår regeringen att återbetalning ska ske.

Information om insättningsgarantin

Regeringen föreslår att institutens informationsskyldighet till insättarna förtydligas i lagen om insättningsgaranti. Innan ett avtalsförhållande ingås ska insättaren bekräfta att han eller hon har tagit del av information om garantin. Informationen ska lämnas i pappersform om insättaren begär det. Informationen ska göras tillgänglig på det språk som insättaren och institutet enades om när kontot öppnades eller på det eller de officiella språken i det EES-land där filialen inrättas. Ett institut som lämnar garantisystemet ska

informera sina insättare om detta inom en månad från det att institutet lämnade systemet. Vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut, som kan påverka insättarens rätt till ersättning, ska institutet informera insättaren minst en månad innan beslutet om ombildningen får laga kraft. Om det finns särskilda skäl får garantimyndigheten tillåta en kortare tidsfrist. Insättaren har rätt att ta ut den del av ersättningen som överstiger det högsta ersättningsbeloppet inom tre månader från det att insättaren har informerats om ombildningen.

Övergång till ett annat insättningsgarantisystem

Regeringen föreslår att ett institut som avser att övergå till ett annat garantisystem som omfattas av insättningsgarantidirektivet ska underrätta Riksgäldskontoret om detta senast sex månader före övergången. Riksgäldskontoret ska till det andra systemet överföra sådana avgifter som institutet har betalat in under de senaste tolv månaderna före övergången. En överföring av avgifter ska dock inte ske om institutet har uteslutits från garantin.

Samarbete och informationsutbyte

Riksgäldskontoret, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten ska enligt regeringens förslag samarbeta och utbyta information med varandra, med andra motsvarande utländska myndigheter, med andra utländska garantisystem och med Europeiska bankmyndigheten (EBA) i den utsträckning som följer av insättningsgarantidirektivet och Sveriges medlemskap i EU. Riksgäldskontoret får hänskjuta frågor till EBA för tvistlösning i enlighet med artikel 14.5 i insättningsgarantidirektivet. Regeringen bedömer att Riksgäldskontoret bör bemyndigas att ingå internationella överenskommelser enligt insättningsgarantidirektivet som inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan.

Sekretess

Regeringen föreslår att sekretess inte ska hindra att Riksgäldskontoret får lämna sekretessbelagda uppgifter till ett kreditinstitut eller en clearingorganisation om dessa behöver uppgifterna för att vid ett ersättningsfall enligt lagen om insättningsgaranti kunna förbereda eller genomföra utbetalningen av ersättningen. Regeringen bedömer att insättningsgarantidirektivets krav på att uppgifterna om insättarnas konton ska vara konfidentiella redan följer av gällande rätt.

Stresstester

Skyldigheten att utföra stresstester av garantisystemet bör enligt regeringen genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Överklagande

Regeringen föreslår att Finansinspektionens beslut om ersättningsrättens inträde får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Finansinspektionen får

bestämma att ett beslut om ersättningsrättens inträde ska gälla omedelbart. Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut utmönstras från lagen om insättningsgaranti. Insättningsgarantidirektivets krav på att insättare ska kunna föra talan mot garantisystemet i övrigt följer enligt regeringen redan av gällande rätt.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2016. Äldre föreskrifter föreslås gälla för årliga avgifter som beslutas under 2016.

Konsekvenser

Samhällsekonomiska konsekvenser

Konsumentskydd

En viktig del av förslagen är skyddet för konsumenter. Regeringen menar att konsumentskyddet för den enskilde insättaren ökar genom förslagen. Informationskraven skärps, utbetalningstiden kortas från 20 till 7 arbetsdagar och ett högre ersättningsbelopp (tilläggsbelopp) kan medges om insättningen är hänförlig till vissa särskilda transaktioner, t.ex. försäljning av en privatbostad.

Finansiell stabilitet och statsfinanser

Insättningsgarantin medför en ökad risk för att statsfinanserna belastas eftersom det är staten som i förlängningen ansvarar för de betalningar som garanteras. Ett institut som får finansiella problem kan drabbas av en uttagsanstormning, s.k. bank run, vilket betyder att många insättare omgående vill ta ut sina medel. Det är det som den förstärkta insättningsgarantin syftar till att motverka. Om det inte införs ett väl utformat tilläggsbelopp kan det skapa en osäkerhet kring insättningsgarantin och öka risken för uttagsanstormningar. Sådana kan i förlängningen medföra spridningsrisker till andra institut och därmed hota den finansiella stabiliteten. Ett tilläggsbelopp innebär att ett totalt sett större belopp kan komma att betalas ut vid ett ersättningsfall. Risken för att stora utbetalningar kommer att behöva göras från insättningsgarantin begränsas dock till följd av genomförandet av krishanteringsdirektivet i svensk rätt. Regeringen bedömer att åtgärderna för att öka konsumentskyddet och stärka förutsättningarna för finansiell stabilitet är positiva för statsfinanserna och bör väga upp eventuellt ökade kostnader för staten.

Regeringen tar också upp risken för s.k. moral hazard, dvs. ett osunt riskbeteende till följd av en alltför generös insättningsgaranti. Förslaget om ett högre ersättningsbelopp utökar skyddsnätet. Tilläggsbeloppet kan dock enligt regeringen inte ses som en grund för ett ökat riskbeteende eftersom det bara blir aktuellt i specifika situationer när individer och hushåll är extra utsatta och i behov av skydd.

Något som enligt regeringen skulle kunna motverka ett negativt riskbeteende är förslaget om att införa riskbaserade avgifter. Det innebär att instituten i högre utsträckning betalar för den risk de utgör för insättningsgarantin.

I ett avseende blir insättningsgarantin snävare. Enligt förslaget kommer vissa insättare, exempelvis försäkringsföretag och offentliga myndigheter, inte längre att omfattas av garantin. De insättarna kommer att gå miste om 100 000 euro för sina eventuella kontotillgodohavanden hos en bank. Det väntas dock inte få några effekter för den finansiella stabiliteten eller statsfinanserna eftersom de garanterade beloppen är för små i relation till eventuella kontotillgodohavanden för att i praktiken ha någon effekt på dessa insättares vilja att behålla medel på kontot vid en förtroendekris.

Förslaget om ersättningsbelopp för svenska instituts filialer i andra EES-länder bedöms inte heller ha någon större effekt på statens finanser eftersom insättningsgarantin finansieras av institutens avgifter. Om denna bestämmelse inte skulle komma till stånd riskerar det enligt regeringen att leda till att konsumenter med insättningar i svenska instituts filialer i EES-länder exponeras för valutarisk och utsätts för svårigheter att bedöma omfattningen av insättningsgarantin i lokal valuta. Om insättningsgarantin behöver låna medel av Riksgäldskontoret för att uppfylla garantin för svenska instituts filialer i EES-länder kan kostnaden för upplåningen bli något högre än normalt på grund av valutarisk och en eventuellt stigande riskpremie på svenska papper. Regeringen bedömer dock att det inte är möjligt att kvantifiera kostnadsökningen, dels på grund av att tillförlitliga uppgifter om ersättningsbelopp i svenska instituts filialer i EES inte finns att tillgå, dels för att det på förhand inte går att fastställa riskpremien och den svenska kronans växelkurs.

Förslaget om insättningsgarantins tak för bidrag i resolution innebär en förbättrad möjlighet att genomföra resolution. Förslaget minskar risken för att det uppstår en situation där medel saknas för att fullfölja resolution. Alternativet är sannolikt att staten och skattebetalarna får bidra. Förslaget bedöms därmed inte ha någon negativ påverkan på statens finanser. På kort sikt kan en kostnad för staten uppstå om insättningsgarantin behöver låna medel från Riksgäldskontoret för att bidra i resolution. Den kostnaden är dock temporär och kostnaden av att resolution inte går att genomföra, eventuellt med konsekvenser för den finansiella stabiliteten, är hög. Om taket inte höjs och bidraget från insättningsgarantin i resolution begränsas av taket så är det inte reglerat hur underskottet ska hanteras. Om institutet får bära dessa kostnader skulle det medföra att insättarna skyddas på andra borgenärs bekostnad. Om det inte finns några återstående nedskrivningsbara skulder skulle det dessutom innebära att kapitalbristen i företaget inte kommer att kunna lösas. Den rimliga tolkningen är i stället att finansieringen måste komma från en extern källa. Resolutionsreserven får tas i anspråk om villkoren för att få använda det finansieringsarrangemanget för förlusttäckning är uppfyllda. Om villkoren däremot inte är uppfyllda, måste finansieringen

komma från ett annat håll för att resolution ska kunna genomföras utan skada för insättarna. Eftersom krishanteringsdirektivet inte anger hur detta ska gå till kan sannolikt enbart statliga stödåtgärder komma ifråga. Dessa måste i vanlig ordning prövas mot EU:s statsstödsregler.

Konsekvenser för berörda institut

Förslagen kommer att påverka sådana institut som tar emot insättningar som omfattas av insättningsgarantin och således inte samtliga institut som är anslutna till insättningsgarantin. Enligt uppgifter från Riksgäldskontoret omfattade insättningsgarantin 135 institut i Sverige i mars 2015, varav 39 bankaktiebolag, 37 kreditmarknadsbolag, 48 sparbanker, 2 medlemsbanker, 5 utländska bankfilialer och 4 värdepappersbolag. Av de insatta medlen återfinns ca 63 procent på konton i de fyra storbankerna. Övriga bankaktiebolag och fristående sparbanker har 24 respektive 7 procent av kundernas insatta medel, resterande 6 procent av insättningarna återfinns därmed inom kategorierna medlemsbanker, utländska bankfilialer och värdepappersbolag.

Administrativa och övriga kostnader

Enligt förslagen införs en skyldighet för medlemsstaterna att utöver det befintliga högsta ersättningsbeloppet om 950 000 kronor också säkerställa att garantin täcker ett belopp utöver den högsta ersättningsnivån om insättningarna är hänförliga till vissa transaktioner, ett s.k. tilläggsbelopp. I likhet med det befintliga högsta ersättningsbeloppet kommer även tilläggsbeloppet att finansieras via institutens avgifter till insättningsgarantin och det innebär att kostnaden (dvs. avgiften) för institutens garanti kan förväntas stiga. Även de administrativa kostnaderna relaterade till beräkningen av avgifternas storlek kan komma att öka något. Det är enligt regeringen svårt att göra en exakt bedömning av de ökade administrativa kostnaderna eftersom omfattningen av dessa är direkt avhängiga av befintliga it-system och rutiner som redan finns hos instituten.

Förändringarna av insättningsgarantin bedöms enligt regeringen inte vara så stora att de kan förväntas medföra omfattande kostnader för instituten. Förslaget om ersättningsbelopp för svenska instituts filialer i EES bedöms inte heller ha några negativa effekter för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt. Bestämmelsen bidrar dock till ökad konkurrensneutralitet på den inre europeiska marknaden, vilket därmed även bidrar till en bättre överensstämmelse med insättningsgarantidirektivets syfte. Vidare skapas ökad harmonisering mellan det skydd den svenska insättningsgarantin erbjuder och skyddet i de värdländer där svenska institut verkar genom filial.

Förslaget om insättningsgarantins tak för bidrag i resolution bedöms inte heller ha några negativa effekter för företags arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt.

Förändringarna bedöms inte heller i övrigt ge några internationella konkurrensnackdelar för de svenska instituten. Förslaget bör enligt regeringens bedömning inte innebära vare sig positiva eller negativa effekter på konkurrensförhållandena mellan svenska aktörer eller mellan svenska och europeiska aktörer.

Någon särskild hänsyn har inte tagits till mindre företag i det omarbetade insättningsgarantidirektivet. De mindre företag som omfattas av direktivet och förslaget kan dock anses ha en konkurrensfördel gentemot mindre företag som inte omfattas av insättningsgarantin genom att de kan använda det förhållandet i sin marknadsföring.

Konsekvenser för myndigheter och domstolar

Förslaget i propositionen innebär att garantimyndigheten (Riksgäldskontoret) bl.a. ska betala ut ersättning till insättare snabbare än tidigare, beräkna och ta ut riskbaserade avgifter och i övrigt möta de nya krav som ställs vad gäller information till insättare samt stresstester. Regeringen bedömer att det arbetet kan rymmas inom befintliga anslag. Finansinspektionens ansvar ökar också något genom förslagen bl.a. vad gäller möjligheten och behovet av att ta ut extra avgifter. Regeringen bedömer att uppgifterna kan rymmas inom befintligt anslag.

Enligt regeringens mening bör förslagen inte innebära någon nämnvärd ökning av antalet mål i domstolarna. De budgetära konsekvenserna bedöms därmed kunna hanteras inom befintliga budgetramar.

Sammantaget anser regeringen att förslagen inte kommer att medföra några kostnadskonsekvenser för vare sig myndigheter eller domstolar.

Utskottets ställningstagande

Det har inte väckts någon motion som går emot regeringens lagförslag. Utskottet bedömer att förslagen i propositionen innebär att svensk lagstiftning på ett ändamålsenligt sätt anpassas till det aktuella direktivet. Utskottet anser därför att riksdagen bör anta lagförslagen.

Svenska Bankföreningen har i en skrivelse till utskottet anfört att omfattningen av den svenska insättningsgarantin bör vidgas så att den även ska kunna omfatta insättningar på konton i filialer till svenska institut inom EES. Detta bör enligt bankföreningen gälla under förutsättning att en sådan insättning skulle ha omfattats av garantin i det landet om insättningen funnits på ett konto i ett inhemskt institut. Utskottet har varit i kontakt med Finansdepartementet som uppger att den frågan för närvarande bereds inom Regeringskansliet.

Utskottet övergår nu till att behandla den följdmotion som innehåller två yrkanden om tillkännagivanden i frågor som anknyter till lagförslagen.

Avgiftsuttag och tilläggsbelopp

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen avslår två motionsyrkanden om beräkning av avgiftsuttag och storlek på tilläggsbelopp
Jämför reservation (V).

Motionen

I kommittémotion 2015/16:3376 av Ulla Andersson m.fl. (V) anförs att riksdagen ska ge regeringen till känna dels att begränsningen av det sammanlagda avgiftsuttaget bör tas bort och ersättas med ett golv för varje bank och systemet som helhet under vilket avgiftsuttaget inte får sjunka, dels att det högre ersättningsbeloppet bör sättas till 3,5 miljoner kronor.

Till stöd för sina yrkanden anför motionärerna att Vänsterpartiet välkomnar stora delar av innehållet i propositionen och länge har drivit frågan om att de avgifter som instituten betalar in ska vara riskdifferentierade. Förslaget i propositionen innebär att den årliga avgiften ska baseras på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin, och risknivå. Det årliga sammanlagda avgiftsuttaget ska enligt förslaget begränsas till 0,1 procent av de garanterade insättningarna. Motionärerna håller med Riksbanken och Riksgäldskontoret som i sina remissvar pekar på att denna begränsning innebär att avgiften endast tar hänsyn till den relativa risknivån mellan de enskilda instituten utan att beakta hur risker i systemet som helhet kan förändras. Även Finansinspektionen har invändningar. Begränsningen avseende det sammanlagda avgiftsuttaget bör enligt Vänsterpartiet tas bort och ersättas med ett golv för varje bank och system som helhet under vilka avgiftsuttaget inte får sjunka.

Direktivet möjliggör att medlemsstaterna får garantera ett högre ersättningsbelopp för vissa insättningar under en begränsad period. Insättningarna ska ha sin grund i försäljning av privatbostad eller vissa andra särskilt angivna livshändelser. Regeringen föreslår i propositionen att detta tilläggsbelopp sätts till 5 miljoner kronor. Vänsterpartiet menar att beloppet är för högt och att det i stället bör sättas till 3,5 miljoner kronor. Motionärerna anför att skälen för att ha ett system med insättningsgarantier är dels att skydda vanliga människors lönekonton och besparingar vid en banks konkurs, dels att skapa stabilitet i det finansiella systemet. Banker är känsliga för risken för uttagsanstormningar. Insättningsgarantier kan dock också verka i destabiliserande riktning för det finansiella systemet. Om det inte fanns någon insättningsgaranti skulle kunder förmodligen vara mer restriktiva med att placera sina pengar i banker och finansiella instrument med hög risk. En insättningsgaranti kan därmed bidra till ett ökat risktagande i den finansiella sektorn. Vid utformningen av ett insättningsgarantisystem får man därför väga fördelarna mot nackdelarna.

Utskottets ställningstagande

Utskottet har ställt sig bakom regeringens lagförslag. Enligt utskottet saknas det skäl för sådana tillkännagivanden som begärs i motionen. Motionsyrkandena bör därför avslås.

Reservation

Avgiftsuttag och tilläggsbelopp, punkt 2 (V)

av Ulla Andersson (V).

Förslag till riksdagsbeslut

Jag anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 2 borde ha följande lydelse:

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i reservationen och tillkännager detta för regeringen.

Därmed bifaller riksdagen motion
2015/16:3376 av Ulla Andersson m.fl. (V) yrkandena 1 och 2.

Ställningstagande

Vänsterpartiet välkomnar stora delar av innehållet i propositionen och har länge drivit frågan om att de avgifter som instituten betalar in ska vara riskdifferentierade. Förslaget i propositionen innebär att den årliga avgiften ska baseras på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, om insättningarna omfattas av garantin, och risknivå. Det årliga sammanlagda avgiftsuttaget ska enligt förslaget begränsas till 0,1 procent av de garanterade insättningarna. Jag anser, precis som Riksbanken och Riksgäldskontoret gör i sina remissvar, att denna begränsning innebär att avgiften endast tar hänsyn till den relativa risknivån mellan de enskilda instituten utan att beakta hur risker i systemet som helhet kan förändras. Även Finansinspektionen har liknande invändningar. Begränsningen av det sammanlagda avgiftsuttaget bör enligt Vänsterpartiet tas bort och ersättas med ett golv för varje bank och för systemet som helhet under vilka avgiftsuttaget inte får sjunka.

Direktivet gör det möjligt för medlemsstaterna att garantera ett högre ersättningsbelopp för vissa insättningar under en begränsad period. Insättningarna ska ha sin grund i försäljning av privatbostad eller vissa andra särskilt angivna livshändelser. Regeringen föreslår i propositionen att detta tilläggsbelopp sätts till 5 miljoner kronor. Vänsterpartiet menar att beloppet är för högt och att det i stället bör sättas till 3,5 miljoner kronor. Skälen för att ha ett system med insättningsgarantier är dels att skydda vanliga människors lönekonton och besparingar vid en banks konkurs, dels att skapa stabilitet i det finansiella systemet. Banker är känsliga för risken för uttagsanstormningar. Insättningsgarantier kan dock också verka i destabiliserande riktning för det finansiella systemet. Om det inte fanns någon insättningsgaranti skulle kunderna förmodligen vara mer restriktiva med att placera sina pengar i banker och finansiella instrument med hög risk. En insättningsgaranti kan därmed bidra till ett ökat risktagande i den finansiella sektorn. Vid utformningen av ett insättningsgarantisystem får man därför väga fördelarna mot nackdelarna.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2015/16:106 Förstärkt insättningsgaranti:

1. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti.
2. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.
3. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.
4. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).
5. Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution.

Följdmotionen

2015/16:3376 av Ulla Andersson m.fl. (V):

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begränsningen av det sammanlagda avgiftsuttaget bör tas bort och ersättas med ett golv för varje bank och systemet som helhet under vilket avgiftsuttaget inte får sjunka och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det högre ersättningsbeloppet bör sättas till 3,5 miljoner kronor och tillkännager detta för regeringen.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

1 Förslag till lag om ändring i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1995:1571) om insättningsgaranti²

dels att 25–30 §§ ska upphöra att gälla,

dels att nuvarande 11 b § ska betecknas 11 d §,

dels att 2, 3, 4, 5, 9, 11, 12, 13–15, 18 och 24 §§ och rubriken närmast före 24 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas fjorton nya paragrafer, 4 c, 7 b, 7 c, 9 a–9 c, 11 b, 11 c, 13 a, 13 b, 15 a, 16 a, 17 b och 17 c §§, och närmast före 15 a och 17 b §§ nya rubriker av följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*2 §³

I denna lag betyder

1. *institut*: en svensk bank, ett utländskt bankföretag, ett svenskt kreditmarknadsföretag, ett utländskt kreditföretag samt ett svenskt värdepappersbolag och ett utländskt värdepappersföretag, om de har tillstånd att ta emot kundens medel på konto,

2. *insättare*: den som har en insättning i ett institut,

3. *insättning*: tillgodohavande som avser inlåning på konto,

4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

5. *garantimyndigheten*: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin, och

6. *resolutionsmyndigheten*: den

betalningsåtaganden: detsamma som i artikel 2.1.13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning), i den ursprungliga lydelsen,

EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

garantimyndigheten: den myndighet som handlägger frågor om insättningsgarantin,

institut: en svensk bank, ett utländskt bankföretag, ett svenskt kreditmarknadsföretag, ett

utländskt kreditföretag samt ett svenskt värdepappersbolag och ett utländskt värdepappersföretag,

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning), i den ursprungliga lydelsen och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen.

² Senaste lydelse av 25 § 2011:829.

³ Senaste lydelse 2015:1026.

myndighet som handlägger frågor om resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution. om de har tillstånd att ta emot kundens medel på konto, insättare: den som har en insättning i ett institut, insättning: tillgodohavande som avser inlåning på konto, insättningsgarantidirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning), i den ursprungliga lydelsen, och resolutionsmyndigheten: den myndighet som handlägger frågor om resolution enligt lagen (2015:1016) om resolution.

3 §⁴

En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut och inte något annat framgår av 3 a §.

Garantimyndigheten får besluta att garantin också ska omfatta insättningar som finns hos

1. en filial i ett land utanför EES till ett svenskt institut, eller
2. en filial här i landet till ett utländskt institut.

Om insättningsgarantin i ett annat EES-land, där det finns en filial till ett svenskt institut, har ett mer omfattande skydd eller ger högre ersättning än vad som följer av 4 c §, får garantimyndigheten besluta att garantin ska omfatta även detta skydd, om inte det andra landets insättningsgaranti erbjuder filialen sådant skydd.

Beslut enligt andra stycket meddelas efter ansökan av institutet.

Beslut enligt andra och tredje styckena meddelas efter ansökan av institutet.

4 §⁵

Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder.

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som enligt

Ersättningen, tillsammans med eventuell utdelning i institutets konkurs för en förlust som enligt

⁴ Senaste lydelse 2015:1026.

⁵ Senaste lydelse 2010:1865.

denna lag är ersättningsgill, får dock för varje institut uppgå till sammanlagt högst *det belopp i kronor som vid tidpunkten för ersättningsrättens inträde motsvarar 100 000 euro.*

Beloppet i euro ska räknas om till svenska kronor enligt den valutakurs som gällde dagen för ersättningsrättens inträde.

denna lag är ersättningsgill, får dock för varje institut uppgå till sammanlagt högst 950 000 kronor, om inte något annat följer av 4 c §.

I fråga om insättningar i en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut får det högsta ersättningsbeloppet som avses i andra stycket vara 100 000 euro eller, om landet har fastställt beloppet i nationell valuta i enlighet med artikel 6.5 i insättningsgarantidirektivet, det belopp i den nationella valutan som motsvarar 100 000 euro.

Beloppet ska betalas ut i svenska kronor eller i valutan i det land inom EES där kontot finns. Om ett belopp ska räknas om mellan olika valutor, ska den valutakurs tillämpas som gällde dagen för ersättningsrättens inträde.

4 c §

Ersättning utöver vad som följer av 4 § får betalas ut från garantin med sammanlagt högst fem miljoner kronor (tilläggsbelopp), om insättaren på ett tillförlitligt sätt visar att insättningarna avser medel som hänförs till

1. avyttring av privatbostad,
2. ersättning för skada på sådan egendom som avses i 1,
3. upphörande av anställning, bodelning, pension, sjukdom, invaliditet eller dödsfall,
4. utbetalning av försäkringar, eller
5. ersättning för skada till följd av

- a) brott,
- b) felaktig dom, eller
- c) fel eller försummelse vid myndighetsutövning.

Utbetalning av ersättning enligt första stycket får dock bara avse insättningar som har gjorts högst tolv månader från den tidpunkt då beloppet krediterades på insät-

tarens konto eller från och med den tidpunkt då det blev rättsligt möjligt att överföra sådana insättningar.

5 §⁶

En insättare som är en bank, ett kreditmarknadsföretag eller ett sådant värdepappersbolag som har tillstånd att ta emot kundens medel på konto, eller motsvarande utländska företag, kan inte få ersättning enligt garantin.

Följande insättare, eller utländska motsvarigheter, kan inte få ersättning enligt garantin:

- 1. en bank,*
- 2. ett kreditmarknadsföretag,*
- 3. ett värdepappersbolag,*
- 4. ett försäkringsföretag,*
- 5. ett återförsäkringsföretag,*
- 6. en understödsförening,*
- 7. ett finansiellt institut enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,*
- 8. en värdepappersfond eller en alternativ investeringsfond,*
- 9. en pensionsfond,*
- 10. ett landsting, en kommun eller en statlig myndighet, eller*
- 11. en insättare som inte har identifierats enligt lagen (2009:62) om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism.*

7 b §

De medel som insättningsgarantin får bidra med enligt 7 och 7 a §§ får uppgå till högst 200 procent av målnivån enligt 15 a §.

7 c §

De kapitalinstrument som erhålls i utbyte enligt 7 a § ska föras till insättningsgarantin.

Sådana tillgångar behöver inte säljas för att garantimyndigheten ska få låna medel i Riksgäldskontoret.

Den ersättning som garantimyndigheten får när tillgångar säljs ska tillgodoräknas behållna avgiftsmedel.

⁶ Senaste lydelse 2004:320.

9 §⁷

Ersättning enligt garantin betalas av garantimyndigheten.

Ersättningar ska *betalas ut inom* 20 arbetsdagar från det att *Ersättningar ska, om inget annat följer av 9 a eller 9 b §, göras tillgängliga för insättarna inom sju arbetsdagar från det att*

1. Finansinspektionen meddelar ett sådant beslut som avses i 8 § första stycket 1,
2. institutet försätts i konkurs, eller
3. en myndighet som avses i 8 § andra stycket förklarat att insättningar hos institutet är indisponibla.

På ansökan av garantimyndigheten får Prövningsnämnden för stöd till kreditinstitut, om det finns synnerliga skäl, förlänga tidsfristen med högst tio arbetsdagar.

Utbetalning får göras på det sätt som garantimyndigheten anser är lämpligt. Garantimyndigheten får i detta syfte öppna ett konto i insättarens namn i ett *annat* kreditinstitut.

Utbetalning får göras på det sätt som garantimyndigheten anser är lämpligt. Garantimyndigheten får i detta syfte öppna ett konto i insättarens namn i ett kreditinstitut eller hämta uppgifter från ett kreditinstitut eller en clearingorganisation om konto i ett kreditinstitut till vilket utbetalning av ersättning kan göras.

9 a §

Ersättningar som omfattas av artikel 7.3 i insättningsgaranti-direktivet ska betalas ut så snart som möjligt och senast tre månader efter ersättningsrättens inträde enligt 8 §.

9 b §

Garantimyndigheten får skjuta upp utbetalningen av ersättningen om

1. *det är ovisst om en person har rätt till ersättningen,*
2. *insättningen är föremål för en rättstvist,*
3. *insättningen är föremål för restriktiva åtgärder som har beslutats av nationella regeringar eller internationella organ,*

⁷ Senaste lydelse 2011:829. Ändringen innebär bl.a. att tredje stycket tas bort.

4. insättningen innefattar ett tilläggsbelopp enligt 4 c §,

5. inga transaktioner har förekommit på kontot under de senaste 24 månaderna (kontot är vilande), eller

6. ersättningen ska betalas ut för ett annat insättningsgarantisystems räkning i enlighet med artikel 14.2 i insättningsgaranti-direktivet.

9 c §

Ersättning ska inte betalas ut, om

1. det inte har förekommit några transaktioner på kontot under de senaste 24 månaderna före ersättningsrättens inträde enligt 8 §, och

2. ersättningen understiger garantimyndighetens administrativa kostnader för utbetalningen.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om sådana administrativa kostnader som avses i första stycket.

11 §⁸

Svenska institut samt utländska institut som tar emot insättningar hos en filial här i landet ska informera den som har gjort eller avser att göra en insättning om

1. huruvida insättningen omfattas av en garanti eller inte,

2. för det fall insättningen omfattas av insättningsgarantin enligt denna lag, resultatet av den prövning som gjorts enligt 3 a § första stycket,

3. den ersättningsnivå som gäller för garantin, och

4. formerna för utbetalning av ersättning från garantin.

Information enligt första stycket ska lämnas vid marknadsföring av ett erbjudande och innan ett avtalsförhållande ingås. Informationen ska vidare under avtalstiden framgå av kontoutdrag och lik-

2. för det fall insättningen omfattas av insättningsgarantin enligt denna lag, resultatet av den prövning som gjorts enligt 3 b § första stycket,

Information enligt första stycket ska lämnas vid marknadsföring av ett erbjudande.

⁸ Senaste lydelse 2011:829.

nande material som rör fordringsförhållandet.

Innan ett avtal om mottagande av insättningar ingås ska insättaren få information enligt första stycket och information med ett innehåll enligt bilaga 1 till insättningsgarantidirektivet och med uppgift om garantimyndighetens webbplats. Insättaren ska bekräfta att denna information tagits emot. Informationen ska tillhandahållas insättaren minst en gång varje år. Informationen ska vidare under avtalstiden framgå av kontoutdrag och liknande material som rör fordringsförhållandet. Informationen ska lämnas i pappersform om insättaren begär det.

Informationen enligt första stycket ska göras tillgänglig på det språk som insättaren och institutet enades om när avtalet om mottagande av insättningar ingicks eller på det eller de officiella språken i det EES-land där filialen är inrättad.

11 b §

Vid fusion eller annan form av ombildning av ett institut, som kan påverka insättarens rätt till ersättning, ska institutet informera insättaren minst en månad innan rättsverkningarna av ombildningen inträder.

Garantimyndigheten får tillåta en kortare tidsfrist, om det är motiverat av hänsyn till finansiell stabilitet eller skyddet för företags-hemligheter.

Insättaren har rätt att ta ut eller till ett annat institut överföra insättningar och upplupen ränta till den del som överstiger ersättningsbeloppet enligt 4 §, om det görs inom tre månader från det att insättaren har informerats om ombildningen. Insättaren har rätt att vidta dessa åtgärder utan att

drabbas av någon sanktion.

11 c §

Ett institut eller en filial som lämnar eller utesluts från insättningsgarantin enligt denna lag ska informera berörda insättare inom en månad från det att institutet eller filialen lämnade garantin.

12 §⁹

Varje institut som omfattas av garantin *skall* betala en årlig avgift till garantimyndigheten. Avgiften för ett år grundas på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin.

Institutens sammanlagda avgifter för ett år *skall* uppgå till ett belopp som motsvarar 0,1 procent av insättningarna.

Bestämmelsen i andra stycket behöver inte tillämpas när avgiften för ett enskilt institut

1. bestäms enligt 14 §,
2. bestäms genom omprövning (1986:223), eller
3. efter överklagande bestäms av allmän förvaltningsdomstol.

Varje institut som omfattas av garantin *ska* betala en årlig avgift till garantimyndigheten. Avgiften för ett år grundas på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin.

Institutens sammanlagda avgifter för ett år *ska* uppgå till ett belopp som motsvarar 0,1 procent av insättningarna.

Andra stycket behöver inte tillämpas när avgiften för ett enskilt institut

1. bestäms enligt 14 § *första och andra styckena,*

enligt 27 § förvaltningslagen

13 §¹⁰

Garantimyndigheten ska årligen bestämma hur stort belopp varje institut ska betala i avgift. Avgiften ska betalas inom en månad från dagen för beslutet.

Avgiften ska *motsvara summan* av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, *multipliserat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra stycket.* Avgiften ska bestämmas med hänsyn till institutets *kapitalrelation enligt artikel 92 i Europaparlamentets och rådets*

Avgiften ska *baseras på* institutets *sammanlagda* insättningar *vid utgången av närmast föregående år,* till den del de omfattas av garantin. Avgiften ska bestämmas med hänsyn till institutets *risknivå.*

⁹ Senaste lydelse 2007:1433.

¹⁰ Senaste lydelse 2014:977.

förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Dröjsmålsränta ska tas ut på avgifter som inte betalas i rätt tid, om det inte finns särskilda skäl mot det. Dröjsmålsränta ska beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den av Riksbanken fastställda, vid varje tid gällande referensräntan enligt 9 § räntelagen (1975:635) med ett tillägg av åtta procentenheter.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om beräkningen av avgifter för garantin enligt denna lag.

13 a §

Om behållna avgiftsmedel inte är tillräckliga för att betala ut ersättning vid ersättningsrättens inträde enligt 8 §, ska garantimyndigheten besluta om en extra avgift. Avgiften får motsvara högst 0,5 procent av institutens sammanlagda insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin.

Om det finns synnerliga skäl får garantimyndigheten, efter samråd med Finansinspektionen, besluta om en högre avgift.

13 b §

Om betalning av en extra avgift enligt 13 a § skulle hota ett instituts likviditet eller solvens, får garantimyndigheten efter ansökan av institutet bevilja anstånd med betalning av avgiften.

Anstånd får beviljas med högst sex månader i taget.

Avgiften ska betalas när förutsättningarna för anstånd inte längre är uppfyllda.

14 §¹¹

Om garantin för ett institut börjar gälla under ett löpande kalenderår *skall* avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften *skall* grundas på summan av institutets insättningar vid årets utgång och i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 13 § andra stycket.

Om garantin för ett institut upphör att gälla under ett löpande kalenderår *skall* avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften *skall* i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 12 och 13 §§.

Om garantin för ett institut börjar gälla under ett löpande kalenderår *ska* avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften *ska* grundas på summan av institutets insättningar vid årets utgång och i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 13 § andra stycket.

Om garantin för ett institut upphör att gälla under ett löpande kalenderår *ska* avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften *ska* i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 12 och 13 §§.

Om ett institut helt eller delvis övergår till att omfattas av ett annat insättningsgarantisystem inom EES, ska de avgifter som institutet har betalat in enligt 13 § under de senaste tolv månaderna före övergången överföras till det andra insättningsgarantisystemet. Om övergången avser en del av verksamheten, ska avgifter överföras i proportion till överförda insättningar som omfattas av garantin.

En överföring av avgifter ska inte ske om institutet har utslutits från garantin enligt denna lag.

15 §¹²

Garantimyndigheten ska placera inbetalda avgifter på räntebärande konto i Riksgäldskontoret eller i skuldförbindelser utfärdade av staten. Från de inbetalda avgifterna ska myndigheten dock räkna av de förvaltningskostnader som den haft för garantin *och de förvaltningskostnader som Prövningsnämnden för stöd till kredit-*

Garantimyndigheten ska placera inbetalda avgifter på räntebärande konto i Riksgäldskontoret eller i skuldförbindelser utfärdade av staten. Från de inbetalda avgifterna ska myndigheten dock räkna av de förvaltningskostnader som den haft för garantin.

¹¹ Senaste lydelse 2000:95.

¹² Senaste lydelse 2011:829.

institut haft för uppgifter enligt denna lag.

I den utsträckning behållna avgiftsmedel inte räcker till för att betala ut ersättningar får garantimyndigheten låna medel i Riksgäldskontoret.

Målnivå på behållna medel

15 a §

De behållna avgiftsmedlen ska uppgå till ett belopp som motsvarar minst 0,8 procent av institutens sammanlagda insättningar som omfattas av garantin (målnivå).

Om de behållna avgiftsmedlen minskar till mindre än två tredjedelar av den nivå som anges i första stycket, ska nivån återställas inom sex år. Avgiften får då fastställas till ett högre belopp än vad som följer av 12 § andra stycket.

För att uppnå beloppet enligt första stycket får garantimyndigheten godta betalningsåtaganden från instituten. Andelen betalningsåtaganden får inte överstiga 30 procent av behållna avgiftsmedel.

16 a §

Ett institut som avser att helt eller delvis övergå till att omfattas av ett annat insättningsgarantisystem enligt insättningsgarantidirektivet ska underrätta garantimyndigheten om detta senast sex månader före övergången.

Samarbete och utbyte av information

17 b §

Garantimyndigheten, Finansinspektionen och resolutionsmyndigheten ska samarbeta och utbyta information med varandra, med motsvarande myndigheter i andra länder, med företrädare för utländska garantisystem och med Europeiska bankmyndigheten i den

utsträckning som följer av insättningsgarantidirektivet och Sveriges medlemskap i EU.

17 c §

*Garantimyndigheten får hän-
skjuta frågor som rör avtal med
andra insättningsgarantisystem till
Europeiska bankmyndigheten för
tvistlösning i enlighet med
artikel 14.5 i insättningsgaranti-
direktivet.*

18 §¹³

Om någon genom oriktiga uppgifter eller på annat sätt har orsakat att ersättning betalats ut obehörigt eller med för högt belopp, *skall* återbetalning ske av vad som har betalats ut för mycket tillsammans med ränta beräknad enligt 6 § räntelagen (1975:635).

Sådan återbetalning *skall* ske också om någon i annat fall har tagit emot ersättning obehörigt eller med för högt belopp *och skäligen borde ha insett detta*. Ränta *skall* i sådana fall tas ut beräknad enligt 5 § räntelagen.

Beslut enligt första och andra styckena fattas av garantimyndigheten och får verkställas enligt utsökningsbalken.

Om det finns särskilda skäl, får återbetalningsskyldighet enligt första och andra styckena efterges helt eller delvis.

Överklagande m.m.

Garantimyndighetens beslut enligt denna lag får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Överklagande

24 §¹⁴

Garantimyndighetens *och* Finansinspektionens beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Finansinspektionen får bestämma att ett beslut enligt 8 § första stycket 1 ska gälla omedelbart.

¹³ Senaste lydelse 2007:1433.

¹⁴ Senaste lydelse 2007:1433.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.
2. Äldre föreskrifter gäller för årliga avgifter som beslutas under 2016.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 4 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

4 §¹

Ett annat utländskt kreditinstitut än ett sådant som avses i 1 § får ges tillstånd att driva bankrörelse eller finansieringsrörelse från filial i Sverige. Tillstånd ska ges om

1. institutet står under betryggande tillsyn av en behörig myndighet i hemlandet och den myndigheten har medgett att företaget etablerar sig i Sverige,

2. det finns skäl att anta att den planerade verksamheten kommer att drivas på ett sätt som är förenligt med 3 kap. 2–7 §§, och

3. insättningar hos filialen omfattas av garanti enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti eller av en utländsk garanti som

a) omfattar insättningar som anges i 2 § lagen om insättningsgaranti och

b) *har en ersättningsnivå som* b) *åtminstone* motsvarar
 åtminstone motsvarar *100 000* *garantin enligt 4 och 4 c §§ lagen*
euro. *om insättningsgaranti.*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.

¹ Senaste lydelse 2010:1866.

3 Förslag till lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 6 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap. 6 §¹

Ett företag med tillstånd enligt 4 § får efter tillstånd av Finansinspektionen tillhandahålla sidotjänster enligt 2 kap. 2 § eller driva sidos verksamhet enligt 2 kap. 3 §. Tillstånd får bara ges om företaget får tillhandahålla motsvarande tjänster eller driva motsvarande verksamhet i sitt hemland.

Tillstånd enligt 2 kap. 2 § första stycket 2 och 8 får bara ges om insättningar hos filialen omfattas av garanti enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti eller av en utländsk garanti som

1. omfattar insättningar som anges i 2 § lagen om insättningsgaranti, och

2. har en ersättningsnivå som 2. åtminstone motsvarar åtminstone motsvarar 100 000 garantin enligt 4 och 4 c §§ lagen om insättningsgaranti. euro.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.

¹ Senaste lydelse 2010:1867.

4 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs i fråga om offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

dels att nuvarande 30 kap. 12 c och 12 d §§ ska betecknas 30 kap. 12 d och 12 e §§,

dels att det ska införas en ny paragraf, 30 kap. 12 c §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

30 kap.

12 c §

Sekretess enligt 10 § hindrar inte att uppgifter om insättare och deras insättningar lämnas till ett kreditinstitut eller en clearingorganisation, om uppgiften behövs för att förbereda eller genomföra utbetalningen av ersättningen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.

5 Förslag till lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 1 § lagen (2015:1016) om resolution ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap. 1 §

I denna lag avses med

anmält avvecklingssystem: ett avvecklingssystem som ett land inom EES har anmält till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten eller till Eftas övervakningsmyndighet,

bankdag: en dag som inte är en lördag, en söndag, midsommarafton, julafton eller nyårsafton eller en allmän helgdag,

behörig myndighet: i Sverige Finansinspektionen och i fråga om övriga länder inom EES en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.1.40 i tillsynsförordningen, inbegripet Europeiska centralbanken när det gäller de särskilda uppgifter som den tilldelas genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut, i den ursprungliga lydelsen,

berörd myndighet: i Sverige Finansinspektionen och i fråga om övriga länder inom EES, den myndighet som länderna identifierat enligt artikel 61.2 i krishanteringsdirektivet,

betydande filial: en filial som är betydande enligt artikel 51.1 i kapitaltäckningsdirektivet,

blandat finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.21 i tillsynsförordningen,

blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat blandat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett EES-institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat blandat finansiellt holdingföretag eller ett finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

dotterföretag: ett dotterföretag enligt artikel 4.1.16 i tillsynsförordningen,

EES: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

EES-filial: en filial till ett tredjelandsinstitut som är etablerad i ett land inom EES,

EES-institut: ett institut enligt artikel 4.1.3 i tillsynsförordningen som är hemmahörande i ett annat land inom EES än Sverige,

filial: en filial enligt artikel 4.1.17 i tillsynsförordningen,

finansiellt holdingföretag: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.20 i tillsynsförordningen,

finansiellt institut: ett företag enligt artikel 4.1.26 i tillsynsförordningen,

finansieringsplan: en plan enligt artikel 107 i krishanteringsdirektivet,

finansiellt moderholdingföretag inom EES: ett inom EES etablerat finansiellt holdingföretag som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) institut eller ett EES-institut som auktoriserats i något land inom EES, eller

b) annat finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

finansieringsarrangemang: ett arrangemang för finansiering av kostnader för resolution som upprättats av ett land inom EES enligt artikel 100 i krishanteringsdirektivet,

förordningen om resolutionsavgifter: Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59 av den 21 oktober 2014 avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution,

garanterad insättning: en insättning som omfattas av insättningsgaranti enligt 4 § lagen (1995:1571) om insättningsgaranti, *garanterad insättning*: en insättning som omfattas av insättningsgaranti enligt 4 och 4 c §§ lagen (1995:1571) om insättningsgaranti,

gruppbaserad: som är gjord på grundval av den konsoliderade situationen enligt artikel 4.1.47 i tillsynsförordningen,

gränsöverskridande koncern: en koncern med moder- och dotterföretag i flera länder inom EES,

holdingföretag med blandad verksamhet: ett holdingföretag enligt artikel 4.1.22 i tillsynsförordningen,

institut: kreditinstitut och värdepappersbolag,

kapitalbas: detsamma som avses i artikel 72 i tillsynsförordningen,

kapitaltäkningsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,

koncern: ett moderföretag och dess dotterföretag,

koncernresolutionsordning: en plan enligt artikel 91.6 i krishanteringsdirektivet,

kreditinstitut: banker och kreditmarknadsföretag enligt lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,

krisavvärjande åtgärd:

a) en åtgärd för att undanröja väsentliga brister eller väsentliga hinder för återhämtning enligt 6 a kap. 6 och 7 §§ lagen om bank- och finansieringsrörelse och 8 a kap. 7 och 8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,

b) en åtgärd för att undanröja eller minska väsentliga hinder för rekonstruktion eller avveckling enligt 3 kap. 3–5 och 12–24 §§,

c) en åtgärd som enligt beslut av Finansinspektionen är en krisavvärjande åtgärd enligt 15 kap. 2 c § lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 kap. 2 c § lagen om värdepappersmarknaden,

d) ett beslut av Finansinspektionen om att tillsätta en tillfällig förvaltare enligt 15 a kap. lagen om bank- och finansieringsrörelse eller 25 a kap. lagen om värdepappersmarknaden, eller

e) nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument enligt 6 kap.,

krishanteringsdirektivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, i den ursprungliga lydelsen,

kritisk verksamhet: en tjänst eller en transaktion som, om den upphörde, sannolikt skulle leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet,

kvalificerad insättning: en insättning enligt lagen om insättningsgaranti som inte är undantagen enligt 4 b eller 5 § i den lagen,

kärnprimärkapitalinstrument: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i tillsynsförordningen,

moderföretag: ett moderföretag enligt artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen,

moderföretag inom EES: ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES,

moderföretag i tredjeland: ett moderinstitut, ett finansiellt moderholdingföretag eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag som är hemmahörande i ett land utanför EES,

moderinstitut inom EES: ett institut eller ett EES-institut som är ett moderföretag och som inte självt är ett dotterföretag till ett

a) annat institut eller ett EES-institut, eller

b) finansiellt holdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är etablerat i något land inom EES,

relevanta kapitalinstrument: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument,

resolutionsförfarande i tredjeland: en åtgärd som enligt rätten i ett land utanför EES syftar till att hantera en kris i ett tredjelandsinstitut eller i ett moderföretag i tredjeland, om åtgärden är jämförbar med sådana resolutionsåtgärder som får vidtas enligt denna lag i fråga om ändamål och förväntat resultat,

resolutionskollegium: ett resolutionskollegium enligt artikel 88 i krishanteringsdirektivet,

resolutionsåtgärd: någon av de åtgärder som anges i 12 kap. 1 §,

samordnande berörd myndighet: den berörda myndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

samordnande resolutionsmyndighet: resolutionsmyndigheten i samma land inom EES som den samordnande tillsynsmyndigheten,

samordnande tillsynsmyndighet: en behörig myndighet som ansvarar för att utöva gruppbaserad tillsyn av moderinstitut inom EES och av institut som kontrolleras av finansiella moderholdingföretag inom EES eller blandade finansiella moderholdingföretag inom EES,

supplementärkapitalinstrument: kapitalinstrument och efterställda lån som uppfyller villkoren i artikel 63 i tillsynsförordningen,

tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU,

tillsynsförordningen: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012,

tillsynskollegium: ett tillsynskollegium enligt artikel 116 i kapitaltäckningsdirektivet,

trejelandsinstitut: ett företag som har sitt huvudkontor i ett land utanför EES och som skulle vara ett institut om det var hemmahörande inom EES,

värdepappersbolag: ett svenskt aktiebolag som har tillstånd att driva värdepappersrörelse enligt lagen om värdepappersmarknaden, om det har tillstånd

a) för någon av de tjänster som anges i 2 kap. 1 § 3, 6, 7 och 8 den lagen,

b) att som sidotjänst förvara finansiella instrument för kunders räkning och ta emot medel med redovisningsskyldighet enligt 2 kap. 2 § första stycket 1 den lagen, eller

c) att som sidotjänst ta emot kunders medel på konto för att underlätta värdepappersrörelsen enligt 2 kap. 2 § första stycket 8 den lagen, och

övriga primärkapitalinstrument: kapitalinstrument som uppfyller villkoren i artikel 52.1 i tillsynsförordningen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2016.